

Devrimciler Devrime Ne Zaman Başlayacaklarını Nasıl Bilecekler?

Editörün Notu: Devrimci Önder ve Yeni Komünizm'in mimarı Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 26 Ocak 1997 tarihinde *Revolutionary Worker* #891'de yayınlanmıştır. Türkçe çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

ABD gibi bir ülkedeki devrimciler, iktidar için devrimci bir mücadele başlatmanın ne zaman mümkün olacağını nasıl bilebilir? Ve bunun bütün bir **Proletarya Önderliği Altında Birleşik Cephe (PÖaBC)** stratejik yönelimiyle ne ilgisi var?

“Başkana Sor” dizisinde de vurguladığım üzere, zamanı geldiğinde devrimci savaşa hazırlanma ve mücadele sürecinin bütününe dair şunları belirtmiştim: “Halk her zaman zulme karşı direnmeli ve bu sistemin zalimliklerine ve uygulayıcılarının saldırılarına karşı kendini savunmalıdır. Parti, onlara bu konuda önderlik etmelidir; kitlelerin yaşadığı ve çalıştığı yerleri devrim için kaleler haline getirerek genel devrim hazırlığına hizmet etmesi için çalışma yürütülmelidir. ABD’de ve diğer emperyalist ülkelerde, ancak savaş zafere taşımak için gerekli koşullar mevcut olduğunda “savaş durumuna” girmek ve sisteme karşı fiili savaş eylemlerine kalkışmak doğru olacaktır. Mao’nun da dediği gibi, devrimci savaş kitlelerin savaşıdır. Yalnızca halk kitlelerinin bu savaşı desteklemeye ve aktif olarak içinde yer almaya hazır ve kararlı olması ile devrimci bir savaş başarı şansına sahip olabilir. Maoist halk savaşının amacı sisteme yalnızca militanca meydan okumak değildir, fakat aynı zamanda bu sistemi gerçekten devirmektir. Yalnızca savaşmak değil, aynı zamanda kazanmaktır.”

“Gerçekten Kazanabilir miyiz?” içinde ele aldığım üzere,

“Devrimci savaşı başlatmak için doğru zaman geldiğinde, süreç kent bölgelerinde yoğunlaşan kitlesel ayaklanmalar biçimini almalıdır. Mümkün olduğu kadar çok bölgede devrimci bir rejimin kurulmasına ve ardından eski egemen sınıfı ve onun karşı-devrimci silahlı kuvvetlerini nihai ve tam olarak yenilgiye uğratmak için bir iç savaş yürütülmesine yol açmalıdır.”

Burada, silahlı bir ayaklanma için Lenin’in üç koşulundan biraz bahsetmek istiyorum. Şimdi bunlar spesifik olarak silahlı bir ayaklanmaya dair tartışılan üç koşuldur. Ayrıca bu koşullar, Lenin’in devrimci bir durumu neyin oluşturduğuna ilişkin diğer formülasyonlarından da biraz farklıdır.

Egemen sınıfların nasıl eski şekilde yönetemediğini ve kitlelerin eski şekilde yaşamak istemediğini anlattığı birkaç formülasyon mevcut. Bu formülasyonların birçoğunda, kitlelerin eski tarzda yaşama isteksizliğine, işleri yürütmek ve başarılı bir devrim yapmak için bilinçli ve örgütlü bir devrimci ifade vermede öncünün hayati rolünü vurgular. Fakat özellikle silahlı bir ayaklanmanın hayati kriterlerinden bahseden Lenin şunları söyler. Birincisi: **“Başarılı olmak için, silahlı ayaklanma bir partiye veya bir gizli yapıya değil, gelişmiş ileri bir sınıfa dayanmalıdır.”**

Şimdi şu çok önemli bir noktadır. Lenin burada “gizli yapıya değil” diyor. Başka bir deyişle, kitleler arasında öne çıkan her tür devrimci ifadeden kopmuş az sayıda öfkeli entelektüel veya başına buyruk silahlı mücadele yürütmeye çalışanlara değil diyor. Ve sadece partiye dayanılamayacağını söylüyor; ileri sınıfa dayanmak gerekir diyor. Şimdi açıkçası, Lenin burada bir partinin önemli olmadığını ve bir öncüye de ihtiyacımız olmadığını söylemiyor; fakat ayaklanmanın temelde bir partiye dayanmadığını söylüyor. Başka bir deyişle, partinin kendisi ayaklanmayı gerçekleştiremez. İlk nokta budur.

Ve ikinci nokta, birinci noktanın bir tür devamıdır: **“İsyan,**

halkın devrimci yükselişine dayanmalıdır.” Bu aynı zamanda yalnızca bir gizli yapıya veya hatta yalnızca partinin kendisine güvenme fikriyle de çelişir. Bir ayaklanmanın temelde neye dayanması gerektiğini açıkça ortaya koyar. Temelde ileri bir sınıfa ve halkın devrimci yükselişine dayanmak zorundadır. Başka bir deyişle herhangi bir eski örgütlenme ve bilinç durumunda değil, devrimci sınıfa - çağımızın proletaryasına- kendisini devrimci bir yükseliş olarak ifade edecek ve bu yükselişte geniş kitleleri ileriye çekecek politik olarak bilinçli bir sınıfa dayanmak zorundadır.

Özellikle dikkat çekmek istediğim üçüncü nokta şudur: **“İsyan, büyüyen devrimci süreçte halkın ileri saflarının faaliyetinin doruk noktasında olduğu ve düşman saflarındaki ve devrimin zayıf, gönülsüz ve kararsız dostlarının saflarındaki yalpalamaların en güçlü olduğu zamana, böylesi bir dönüm noktasına dayanmalıdır.”** Üçüncü nokta budur. Ve Lenin, silahlı ayaklanma sorununu gündeme getirmenin bu üç koşulunun, silahlı mücadele ve iktidarın ele geçirilmesi açısından Marksizmi Blanşicilikten veya başka bir deyişle terörizmden ayırdığını vurgular. (Lenin’in burada özellikle emperyalist ülkelerdeki ayaklanma yolundan bahsettiğini ve bir Üçüncü Dünya ülkesindeki uzatmalı halk savaşı sorununu düşünmediğini akılda tutmak önemlidir. Bu ikinci durumda bile, devrimci savaş kitlelerin savaşı olmalıdır. Giderek kitleleri kendine çekmeli, temelde bu anlamda devrimci bir halka dayanmalı ve yalnızca gizli bir yapıya ya da yalnızca bir partiye dayanmamalıdır.)

“Bunun ortaya koyduğu ve vurguladığı şey, PÖaBC stratejimizin bir numara veya kısa vadeli bir araç değil, iktidarın ele geçirilmesi için stratejik bir yeniden hizalanma sorunu olduğu gerçeğidir. Ve hatta bunun ötesine bakıldığında, aynı zamanda dünya çapında komünizme doğru sosyalist geçişe ilerlemek için stratejik bir yönelim olduğudur.” – Bob Avakian

Lenin’in ayaklanma için bu üçüncü koşulu veya kriteri nasıl formüle ettiğine ve özellikle yukarıda altını çizdiğim kısımlara geri dönmek istiyorum. Silahlı ayaklanmanın devrim tarihinde, gelişen devrimci durumda ve devrimci harekette belirli bir dönüm noktasına bağlı olduğunu söylemektedir. Genel olarak ayaklanmanın devrimci bir duruma bağlı olduğunu biliyoruz, ancak Lenin’in vurguladığı gibi, devrimci durumun gelişimi içinde önemli bir dönüm noktasına dayandığını vurguluyor. Bu, halkın ileri saflarının faaliyetinin doruğa ulaştığı ve keskin devrimci durum içinde düşman saflarındaki ve devrimin zayıf, gönülsüz ve kararsız dostlarının saflarındaki yalpalamalar en güçlü olduğu önemli bir dönüm noktasıdır.

Burada bahsedilen şeyin, devrime yönelik bütün bir

stratejiyle, devrimcilerin dostane tarafsızlık meselesine nasıl yaklaştıklarıyla ve bunun belli bir anlamda nasıl bütün bir farkı yaratabileceği ile ilgisi bulunmaktadır.

Devrim için Anahtar Unsurlar

Henry Kissinger'ın Beyaz Saray'da Nixon'la geçirdiği yıllara ilişkin anılarını okursanız, Lenin'in burada ulaştığı bazı tespitlerle oldukça ilgili olan bazı şeylerden bahsettiğini görürsünüz. Spesifik olarak, başarılı bir ayaklanma gibi bir şey için bazı temel bileşenlerden yoksun olunan ancak diğer yandan aslında bazılarını içeren bir durumdan bahseder ve en ilginç olan da budur.

Kissinger, Vietnam savaşı ve ABD'deki yaygın ve çalkantılı toplumsal ayaklanmalarla 60'lar ve 70'lerin başlarına doğru gelişen durumun aslında yönetici sınıfları temelinde nasıl felç ettiğinden bahseder. Savaş karşıtı hareketler; ezilen ulusların ve siyahilerin kurtuluş hareketi, diğer radikal hareketler; geniş kitlelerin yaygın bir şekilde yabancılaşması ve radikalleşmesi de dahil olmak üzere toplumun tümünde yaşanan genel altüst oluşlar, halkın çok geniş kesimlerinin - neredeyse bütün bir nesil diyebilirsiniz- hem orta sınıftan fakat aynı zamanda genel olarak işçi sınıfından beyaz gençlik; ve kadın hareketinin yepyeni bir düzeyde ortaya çıkışı... Kissinger, egemen sınıfın toplumun çok geniş kesimleriyle bağını kaybettiğini kabul eder. (En azından belli bir noktaya kadar ve belli bir şekilde kendi bakış açısıyla tutarlı olarak bunu kabul eder.)

Böylesi bir durumda -Vietnam konusunda ne yapacaklarına dair, ayrıca ABD içindeki bütün bu çalkantılar ve mücadeleler karşısında ne yapacakları konusunda- üstesinden gelmeleri gereken zorlu çelişkiler ve seçimlerle karşı karşıya kalan yönetici sınıflar, gerçekten büyük ölçüde felç olmuştur ve kendi saflarında yalpalayıp bölünmüşlerdir.

Hatta Kissinger bunun nasıl bir siyasi boşluk yarattığından,

kendi ifadesiyle “*toplumdaki küçük bir radikal azınlığın*” gerçekten siyasi inisiyatifi elde ettiği bir boşluktan bahsetmektedir. Bu tam olarak gelişen bir devrimci durumun temel özelliklerinden biridir. Ancak daha spesifik olarak, Lenin’in ayaklanma için üçüncü kriteriyle ilgilidir. Yani bu tür bir yalpalamanın doruk noktasına ulaşması durumuyla ilgilidir. (Bu elbette göreceli bir şeydir. Devrimciler oturup metafizik anlamda gidişatın mutlak bir zirveye ulaşmasını bekleyemezler, yoksa öylece oturup ezilip katledilmelerini izlemek durumunda kalırlar; öte yandan bu yalpalama yüksek bir noktaya ulaştığında, o zaman bu durum devrimci güçlere, Lenin’in bahsettiği *o belirli dönüm noktasında* olduklarını söyleyecek anahtar şeylerden biridir. Kimi zaman ifade ettiğimiz üzere “Jüpiter’in Mars’la hizaya girdiği” bir noktadır; silahlı ayaklanmanın başlatılma zamanıdır.)

Ancak Lenin’in söylediklerinin diğer kısmı -silahlı ayaklanmanın üçüncü kriterinde- sadece düşman saflarında değil, aynı zamanda devrimin zayıf, gönülsüz ve kararsız dostlarının saflarında da yalpalamalarla ilgilidir. Peki bunun özel önemi nedir?

Bunlar, her zaman birlik-mücadele-birlik sürecini yürüttüğümüz güçlerdir, her ne kadar proletaryanın sıkı müttefikleri olmasalar da, onları kazanmak için stratejik bir yönelim izleriz. Bunlar, her zaman çok güçlü bir şekilde savaşılan güçlerdir veya belirli kritik zamanlarda, kendi sınıfsal konumları ve programları için şiddetle savaşırlar. Bu durum birleşik cepheyi oluşturan şeyin temel bir nesnel özelliğidir. Ancak gelişen bir devrimci durumda işler belirli bir noktaya ulaştığında (bir kez daha mutlak ve metafizik anlamda değil, göreceli olarak), bu güçler kendi çizgileri için geçmişte olduğu kadar savaşmak istemezler. Kendi programlarının sınırlarını ve uygulanamazlığını fark etmeye başladıklarında, programlarının ve eğilimlerinin günün ihtiyaçlarına uymadığını görmeye başladıklarında belirli bir siyasi felç geçirirler. Onların desteğini almak ya da en azından devrimci proletaryaya

karşı dostane bir tarafsızlık pozisyonuna sahip olmalarını sağlamak, işte bu durum devrimci güçler açısından silahlı ayaklanmayı başlatma zamanı geldiğinde önemli dönüm noktasını gösterecek kilit faktörlerden biridir.

Lenin'in bahsettiği şeyin bu özel yönü ve daha genel olarak onun ayaklanma için belirttiği **üç kriteri veya ilkesi**, hepimiz için aslında ne için burada olduğumuz ve kazanmakla ilgili olan noktalar açısından -yani, milyonlarca insanı kapsayacak gerçek bir proleter devrim açısından- son derece önemlidir.

Silahlı ayaklanma, başlangıçta aktif anlamda toplumdaki bir azınlığını içerecek ve silahlı ayaklanma ve iç savaş sırasında karşı taraftaki yedeklerin çoğunu kazanmak gerekli olsa bile, yine de mesele, kitlelerden izole olmuş bir parti veya birkaç kişinin (hatta proletaryanın kendi başına savaşılan ileri kesimlerinin) bir komplosu meselesi değil, ayaklanmayı (ve ardından iç savaşı) yürütmek için bir parti tarafından yönetilecek kitleler meselesidir.

Önemli Bir Dönüm Noktası

Şimdi bu konunun ABD gibi bir ülkede sınıf güçlerini yeniden hizalamak için genel stratejik yönelim, genel strateji, araçlar ve yöntemler meselesiyle bağlantısı nedir? Pekala, eğer devrimciler en başından itibaren Proletarya Önderliği Altında Birleşik Cephe'nin bu stratejisini uygulamazlarsa, nesnel koşullar son derece elverişli hale gelse bile, iktidarı fiilen ele geçirmek için en güçlü konumda olmayacaklardır. Ve eğer bunu uygulamazlarsa, devrimci bir halka sahip olarak, özellikle böylesi bir durumda cepheye yürüyebilecek ve çıkarlarını ön plana koyabilecek sınıfsal bilince sahip bir harekete sahip olmak açısından en güçlü konumda olmayacaklardır.

Tartışılan tüm bu nedenlerle, eğer devrimciler bu stratejiyi uygulamazlarsa ve bunun yerine başka bir yaklaşım denerlerse, bu durumda proletaryanın bakış açısını ve çıkarlarını ön plana

çıkaracak en güçlü konumda olamazlar. Ayrıca Lenin'in sözünü ettiği şeyin, özellikle de devrimin zayıf, gönülsüz ve kararsız dostlarına yönelik, diğer bir deyişle toplumdaki en güçlü müttefik olmayan gruplar açısından, orta sınıfın kazanılması ya da en azından dostane bir tarafsız konuma kazanılması gereken daha geniş tabakaları açısından tüm bunların mümkün olan en büyük ölçüde gerçekleştirileceği bir konumda da olmayacaklardır.

Bu durumda, devrim, bu orta sınıf güçlerinin mümkün olan en büyük ölçüde "Tamam o halde pes ediyoruz... Madem öyle bu devrimin önünde durmayalım, onu destekleyelim ya da en azından buna karşı dostça bir duruş sergileyelim, çünkü başka bir çıkış yolu olmadığını ve uğruna savaştığımız tüm şeylerin aslında günün ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli olmayacağını biliyoruz." diyecekleri ve böylesi bir tutumu benimseyecekleri bir konuma sahip olmayacaktır.

İnsanlar eğer bütün bu PÖaBC stratejisini baştan sona uygulamazlarsa, işte bu faktör maksimize edilemeyecektir. Hatta bu ruh hali, devrimin zayıf, gönülsüz ve kararsız dostları arasında belli ölçüde yer alsa bile devrimciler böylesi bir duruma el koyamayacaklardır. Siyasi olarak ya da tam ifadesiyle örgütsel ve askeri anlamda onu ele geçiremeyeceklerdir.

Bunun ortaya koyduğu ve vurguladığı şey, **PÖaBC stratejimizin bir numara veya kısa vadeli bir araç değil, iktidarın ele geçirilmesi için stratejik bir yeniden hizalanma sorunu olduğu gerçeğidir.** Ve hatta bunun ötesine bakıldığında, **aynı zamanda dünya çapında komünizme doğru sosyalist geçişe ilerlemek için stratejik bir yönelim olduğudur.**

Bütün bu nedenlerle, Proletarya Önderliği Altında Birleşik Cephe'nin bu stratejisini gerçekten kavramak ve uygulamak belirleyici bir yönelim noktasıdır.